

snate huzhnik." Na tom možomy hujnasch, chto
k'tym pobožnym a chto tym nesbožnym luzani słu-
scha. Ten Wimožnik jo schylnych wimogk, ale na
tom jo schylny glaze lažane, až Won jo tej du-
schy jo k'wěsczi dasch a podarisch mogak.
Jesús pyta schuderkano, kak Won jadnu hutschobu
mogak sapschinesch. To jo Jogo žěto a Jogo mysl
nepšchestawajuzh. Won stoj psched žurjami a jo
juž dawno tam stojak (Sjawn. Jana 3, 20). Až
ty rowno namšchy se sbuzijosch a psches to słowo
twojogo farara se schi ta hutschoba wotworijo, —
to nej pscheze rowno treba; ten Kněs Jesús ma
tež drugich botow a głošow a pratkawow doscz.
Tak možo ten swěty Duch psches to pratkowane
jadnogo Bileama, ab psches to saspowane jadnogo
kókota jadnomu zlowekoju k'sbožnosczzi nězo k'wěsczi
dasch, — pomysl se na Pětscha!

A sbožny jo ten, kenž na taki głoš pošluchajo!
Engelskej běšcho jaden kjarzmař, ten nejžescho wězej
namšchu a k'Božem blidu a běšcho se salubil, až
něbzo a nězo wězej žednogo pratkowana slyšchajsch.
To won tež žaržascho wele lět a něstupi se ženeju
nogu do Božego domu. Naš paž dejachu rědne
arije a wošebne spiwana žerkwi spiwane hordowasch,
a ten kjarzmař, kotryž pscheze na rědnych głošach
a spiwaniach swojo wjašele mejascho, k'schěšcho teke
na to pošluchasch. Dokulž paž se wele ras salub-
jowak běšcho, až něbzo wězej žedne na žednogo fa-
rara pošluchasch, ga žescho do žerkwe, šěnu se do
swojeje lawki, kotraž scha sakurona běšcho a słu-
chascho swjašelim na to nowe spiwane. Ale ako
farar na pratkawnu stupi a swojo pratkowane sa-